

дирь да са минува безъ чловѣцитѣ. Той живѣяше у полытѣ на гората Гаргана (а), въ едно цуесто мѣсто, дѣто една полуиздѣлбана урва му служаше за обыталище. Единъ потокъ, който падаше отъ гората погасяше жедата му, и нѣколко дървета давахъ му храна: имаше при себеси двама слугы които работяхъ едно малко пространство земя, и той самъ съ собственытѣ си рѣцѣ работяше заедно съ тѣхъ; земята го награждаваше за трудовѣтъ му и не го оставяше лишентъ отъ нищо. Той имаше не само плодове и зелія изобилно, но и сѣкаквы благовонны цвѣтъя. Тамъ той плачаше злочестината на народытѣ които беземысленното честолубіе на единъ царь влачи къмъ пагубата имъ; тамъ той чакаше сѣкый день да чуе че праведнытѣ богове, ако и дълготърпѣливы, сж поразили нечестиваго Адраста. И колкото повече растѣше благополучіето му, толкози повече вѣрваше че е приближило непоправимото му паданье; защото честитото въ погрѣшкытѣ си неразуміе, и могущество достигнжло до послѣднытѣ предѣлы на неограниченната власть сж предтечы на събаряньето на царьетѣ и на царствата. Когато са научи за навиваньето и загинваньето на Адраста, той не иеказа никоя радость, или защото бѣ го предвидѣлъ, или защото са отърва отъ този тиранъ; той само постенж отъ мысълта да види Давнійцитѣ обрнжты въ робы.

Ето мжжътъ, когото Телѣмахъ предложи за царь. Той познаваше отдавно неговытѣ доблести и добродѣтели, защото споредъ съвѣтытѣ на Ментора, Телѣмахъ не преставаше да са извѣстява вредъ за сичкытѣ добры и лшы качества на лицата които бѣхъ въ нѣкоя значителна служба, тѣй у съюзныцитѣ въ тѣзи война, както и у неприятелитѣ. Първа негова грижа бѣше да открыва и да иепытва вредъ чловѣцитѣ които имахъ нѣкое дарованіе, или нѣкоя особенна добродѣтель.

Съюзнытѣ владѣтели изъ найнапредъ не склонявахъ да оцаріжтъ Полидамаса. „Ный иепытахмы, думахъ тѣ, колко единъ воинствененъ и иекусенъ Давнійскый царь е страшенъ за съедытѣ си. Полидамасъ е великъ пълко-

---

(а) Посъ въ Южна Италия къмъ Адриатическо море.